

Dr Nikola Č. Jovanović

KNEGINJA JELISAVETA

Trideset i šeste, sedmoga aprila,
u Belome dvoru, sred beloga grada,
Pavlu je i Olgi sudba podarila
da im na svet dođe kneginjica mlada.

Tada su se grane pod beharom svile,
točio se šampanj i nektar od grožđa,
u zahvalnost nebu zbog rođenja vile,
čukununukice Vožda Karađorđa!

To maleno dete, beše k'o iz bajke,
vilinskog izgleda i vilinskog lika,
prvo žensko čedo u krilima majke
i skutima Oca, Kneza – Namesnika.

To dete je raslo kao talas plime,
lepa k'o boginja Novoga zaveta,
na mnogaja ljeta dadoše joj ime,
- njeno visočanstvo, Jelisaveta!

Unuka i ćerka od tri srpska kneza,
postade kneginja sred prestonog slavlja,
po majci Grkinja i ruska princeza,
postala je simbol celog pravoslavlja!

Al' život je rano ošinio vilu:
na sramotu sveta i njegovog lica,
knez Pavle se nevin nađe u egzilu
pa kneginja posta tužna izbeglica.

Izbeglištvo za nju beše gorka škola,
da kneževski život ne liči na bajku,
tamo je imala život prepun bola,
i predala zemlji i oca i majku.

Skoro pola veka kasnije od tada,
k'o kad časovnik se prebrzo navije,
vratila se vila na tlo rodnog grada,
na tlo otadžbine, voljene Srbije.

Od tada Srbija više nije sama,
Kneginja se bori protiv ljudske bede,
kao dobra vila ona bdi nad nama,
poučena delom svoga čukundede.

Pomaže svoj narod kome i sad sude,
istinu o nama širi svud po svetu,
za siročad srpsku i bolesne ljude –
Kneginja je digla čitavu planetu!

Kada danas kažu zapadni veziri
da naš narod mora pred dželata stati,
da Srbin s lancima mora da se miri
i da odsad mora sili robovati,

mi moramo reći što se mora kasti
zapadnim žbirima sa đavoljom togom:
Srbin može samo na kolena pasti
pred srpskom kneginjom, pred Slavom i Bogom!

Kad Srbin pred Vama na kolena pada,
kad ljubi, Kneginjo, Vašu ruku belu –
to on ljubi srpstvo, koje i sad strada,
i klanja se Voždu i njegovom delu!